

HỒI THỨ TÁM

VÒNG CUNG VÀO MỘ BÁT TRẬN ĐỒ!

TOÀN THÀNH THỨ NHẤT

Đường núi càng đi lên càng mở rộng ra. Họ đi vòng theo người hướng đạo. Đó là một khu lòng chảo.

Đến một nơi mọc sừng sững lên một tòa vọng canh như một quan ải dựng lên trên đường đi.

Triệu Việt Châu hăm hở lướt tới, nhìn thấy bên trên có một vọng địch lâu, tường đá bao quanh, hào sâu kiên cố, không có đường nào qua được.

Phía dưới cổng tòa quan ải đóng chặt sức người khó mà phá nổi.

Hạng Thác buồn rầu nói:

- Vùng này chỉ là nơi hoang sơn, sức bọn ta làm sao phá được tòa tiểu thành này mà qua ải.

Việt Châu nhìn quanh, lát sau nói:

- Hoàn toàn vắng vẻ, không người! Một tòa thành chết. Không biết chúng dựng lên để làm gì?

Trog đám quan binh đi theo, có một người trung niên trán cao, vai rộng mắt sâu luôn luôn như soi mói, tìm kiếm vật gì trên khắp nẻo đường qua. Đây là một nhà khảo cổ, luôn luôn im lặng và truy nguyên sự vật.

Người đó bây giờ mới bước lên, đứng bên cạnh Việt Châu nói:

- Đã có thành lũy chắn ngang thử gọi xem bên trong có gì chẳng?

Việt Châu vốn là tay có sức mạnh đánh muôn người, gật đầu nói:

- Ta gọi thử xem!

Bèn lấy tay bắt loa gọi vào thành.

Bên trong vẫn im im, tòa thành như cỗ mộ chỉ âm vang của lời gọi ấy. Ngoài ra không có tiếng tâm gì đáp lại.

Việt Châu cả giận, với tay lấy chiếc búa đồng là vũ khí của tên quân đứng bên cạnh sấn tới. Một nhát búa nện vào tấm gỗ dựng nơi cửa thành.

- Âm! Âm!

Tên mã phu gọi lớn:

- Tướng quân dừng tay lại.

Lúc này cửa gỗ hầu như lay động.

Việt Châu cả mừng, trở hết thần lực đập từng nhát búa âm âm thêm như địa chấn!

Thật quả là một sức mạnh phi thường!

Hạng Thác nhìn thấy cửa gỗ lay động, mừng rỡ nói:

- Hãy ráng lên chút nữa, Sập phá được rồi đây!

Tiếng đập cửa lại vang lên âm âm.

Bỗng đánh “sầm” một tiếng. Các bụi tàn gỗ bay mịt mù.

Triệu Việt Châu bửa cửa đến đây mới chịu dừng tay lại.

Mồ hôi chảy đầm đìa, hai bàn tay hồ như chai cứng ngắt.

Cửa ải bị phá sập xuống!

Sau hồi cát bụi bay mù lên, bấy giờ cửa mở toang bày ra một tòa thành không. Bên trong tối tăm như mực.

Hạng Thác nói:

- Hãy đốt lửa, đốt đuốc lên!

Những cây đuốc mang theo thắp sáng rực.

Họ Lý nói:

- Hãy thận trọng. Xem bên trong có nguy hiểm gì không rồi hãy vào?

Triệu Việt Châu cười lớn nói:

- Nhát quá mà cũng đi theo đoàn thám mộ làm gì?

Nói rồi tay cấp búa đồng, tay cầm đuốc soi đi vào bên trong.

Bên ngoài có tiếng hỏi của lão Trần:

- Tướng quân thấy có chi lạ không?

Không có lời đáp, ánh lửa càng xa vào tòa cổ thành. Người khảo cổ mừng rỡ vội bước theo.

Đuốc soi sáng bên trong. Có tiếng ho sặc sụa của Việt Châu phía trước.

Từ lâu đời, ải thành hoang phế đã phủ lên một lớp rêu mốc lạnh tanh.

Triệu Việt Châu vừa bước tới một bậc cửa nữa, đó là cửa hậu để ra khỏi tòa ải quan. Bấy giờ Việt Châu dừng lại, nói với người khảo cổ.

- Còn tấm cửa lớn này nữa. Phá được thì chúng ta vượt khỏi ải.

Người khảo cổ nhìn di tích ải quan, nói:

- Đây là một kiêu ải đời Đông Châu!

Việt Châu nói:

- Nhà Tần muốn gồm tất cả di tích lịch sử để tượng trưng cho sự chinh phục của mình đấy! Nghỉ một một lúc rồi chúng ta phá cửa.

Giây lâu, Việt Châu hơi búa đập của ải. Người khảo cổ đi theo hai ngọn đuốc soi rõ bức vách thành.

Tiếng búa ầm ầm lại vang lên. Từ bên này tòa thành nghe có tiếng búa nên, Hạng Thác nói:

- Việt Châu lại phá cửa thành!

Chẳng bao lâu, cửa đổ ầm ầm, chừa ra một vùng trống rỗng, ánh sáng từ ngoài lùa vào, đẩy mùi hôi từ trong bốc qua mắt mũi mọi người. Hai ngọn đuốc gió thổi tắt phụt đi mất.

Bỗng Việt Châu và người khảo cổ cũng biệt tích. Bấy giờ cả bọn cùng chậm chậm đi vào cửa ải. Đến chiếc cửa gỗ bị búa đánh sập. Họ nhìn thấy một thân người máu me lênh láng nằm vật ra đó.

Thì ra người quân hầu đi theo Việt Châu. Họ không biết đây là nhà khảo cổ đã chết.

Họ vác thân hấn ra ngoài quan ải, hấn bị tấm gỗ mục đẽ nát thi thể.

Khi đó thấy hấn có mang theo bọc vải, chư tướng Hạng Thác cầm lên xem xét.

“Bên trong có ghi rõ dấu vết cuộc hành trình”.

Họ Hạng ngậm ngùi bảo:

- Đây cũng là một di tích lịch sử!

Sau khi chôn cất tên quân, họ tìm kiếm Triệu Việt Châu hẳn đột nhiên biến mất dạng một cách lạ lùng.

Lão Lý được triệu lại hỏi han:

- Lý pháp sư thử đoán xem, họ Triệu vì sao mà mất tích? – Hạng Thác hỏi:

Lão Lý nói ngay:

- Thần núi Ly Sơn đã cho gọi hẳn! Đó là một cách trừng phạt những kẻ phá hoại mồ mả người xưa!

Lão họ Trần im lặng, lo nghĩ.

Bá Vũ lấy làm lạ. Không tìm ra được vết tích gì của họ Triệu.

Bên ngoài, đêm đã xuống, trời lại tối sầm chuyển mưa.

Hạng Thác nói:

- Chúng ta dọn dẹp cho quang đãng chỗ này mà ngủ tạm để lo việc nghỉ ngơi qua đêm.

Nhạc Vân Thiên đến bên lão họ Lý và họ Trần đang ngồi mệt mỏi, lo lắng hỏi:

- Không tìm cho ra sự mất tích của họ Triệu làm sao mà lên đường!

Hạng Thác nói:

- Họ Triệu trung thành, lại có công rất lớn. một mình phá ải, mất tích như vậy không biết tại sao? Chúng ta phải cố tìm ra tông tích mới được. Lão Trần bước đến bên ngoài vòng rào trên đường xem xét.

Chợt lão kêu lên:

- Con ác điều! Con ác điều!

Mọi người giật mình chạy nhào ra, nhìn lên nên trời đêm. Bóng dáng con ác điều đen ngòm che khuất bầu trời.

Đôi mắt nó sáng như hai ngọn đèn đỏ rực. dưới chân nó bầu chặt một người, đang bay sà xuống một tầng cổ thụ bên thành.

- Triệu Việt Châu bị ác điều bắt được!

Hạng Thác nói:

- Hãy bình tĩnh, đừng kinh động con quái vật, nó sẽ tha Triệu tướng quân bay mất.

Màn đêm tối tăm và rùng rợn. Ác điều kêu thét lên từng tiếng hãi hùng như đe dọa đoàn người thám hiểm.

Ai náy đều nước mắt lưng tròng, bất lực. Không cách gì để giết con chim thần canh lãng mộ Thủy Hoàng.

Đến sáng hôm sau, ác điều nó mới bay đi mất. Đến dưới cổ thụ, chỉ còn lại vài manh áo giáp và chiếc búa đồng bỏ rơi ở đây. Lão Lý và lão họ Trần cùng hai người đàn bà vào tới – xin tướng quân và các vị nghe tôi đi. Thần núi Ly Sơn quả phạt. Để cho tôi làm lễ tống tiễn vong hồn người chết theo đuổi mới được. Hạng Thác lo sợ gật đầu.

Lão Lý tìm trà thơm bành mút mang theo lại bắt đầu cúng tế sơn thần thổ địa và các vong linh ma quỷ.

Lão bỏ tóc xoã trông thật đáng sợ. Mắt lão lên đồng cốt đỏ au, lão múa quyền đánh võ lung tung một lát.

Lão thét gầm như cọp rống beo gầm, giãy lêu lẹo ra bất tỉnh.

Sau lúc đó, chờ lão tỉnh dậy lão nói với mọi người.

- Thần núi Ly Sơn bảo là Triệu Việt Châu ngỗ nghịch dám phá lũng cổ thành làm động sơn thần nên bị mang về trừng trị.

Hạng Thác lo âu nói:

- Sơn thần ngăn trở. Nhưng nhiệm vụ của Sở Bá Vương thì sao. Chúng ta cố liều mà tiến lên.

Bá Vũ nói:

- Dọc đường nhớ coi chừng con ác điều.

- Tất cả mọi người phải canh chừng! Nhất là những tay cung thủ, nó bay đến thì xạ tiễn lên một lượt.

Ngày thứ, đoàn người càng thưa thớt dần. Bá Vũ đi bên cạnh Minh Phụng, hai người dù có những gian nan nhưng cũng cảm thấy ấm lòng trên bước nguy đồ!

Người mã phu bấy giờ đã bỏ con Hồng long câu ở lại vườn Lộc Uyển.

Hắn quây hành lý cho các lão già.

Lương khô đã bắt đầu cạn dần.

Họ lên đường gập ghềnh. Mưa lũ càng lúc càng khó đi.

Theo đường vòng lên núi, bỗng họ thấy một hang động chắn lối qua.

Lão họ Trần nhìn thấy có mấy hàng chữ rồi đến đọc. Nhưng chữ thảo lu mờ không trông rõ được.

Hạng Bá đến xem, mừng rỡ reo lên:

“Đường vào mộ chí”!

Lão họ Lý cũng reo lên.

- Như thế chúng ta đã vào đến đích rồi!

Bá Vũ cũng ngạc nhiên! Đến coi cho rõ hơn.

Nhạc Vân Thiên đứng nhìn mọi người đang hớn hờ chợt nói:

- Trước khi vào phải xem xét cẩn thận lại đã.

Hạng Thác gọi một tên quân còn sót lại, đi theo hỏi:

- Nhà ngươi tên họ là gì?

- Thừa tướng quân tôi tên là Điền Hồ.

Hạng Thác hỏi:

- Nhà ngươi theo quân từ bao lâu?

Tên quân nói:

- Từ lúc đánh Chương Hàm!

- Lúc đó ngươi làm gì trong quân?

- Dạ! Mã cung thủ!

- Như thế võ nghệ và tài cung thủ của người phát thật giỏi?

Điền Hồ gật đầu nói:

- Có lần đi săn, tôi đã bắn chết hổ trước mặt Tây Sở Bá Vương!

Ngươi có lập chiến công gì chăng?

Điền Hồ nói:

- Tôi không lập được chiến công gì cả, đến nay!

Hạng Thác ngạc nhiên:

- Thế không ai cất nhắc cho người cả sao.

Điền Hồ đáp:

- Dạ không! Trong quân ai có tiền đút lót thì mau lên chức. Không thì ở mãi chức mà cung thủ mà thôi!

Hạng Thác thờ dài nói:

- Quân ngũ lúc nào cũng có người như thế.

Rồi nghiêm trang nhìn hắn mà nói:

- Nay Điền Hồ! Ta có việc nhờ người. Nếu thành công, tên của người sẽ được ghi vào sử xanh, đời sống người sẽ được đảm bảo. Chức vụ người sẽ được ân thưởng gia phong xứng đáng.

Điền Hồ nói:

- Tôi theo chinh chiến từ ngày còn trong bụng mẹ. Đến giờ phút này mới được ngài thương mà bảo như thế.

Hạng Thác nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Tứ mã nan truy.

Lời ta đã nói ra, ta xin giữ trọn. Sau việc này rồi, người sẽ lên địa vị chỉ huy cấm vệ quân của đại vương!

Điền Hồ vẫn điềm nhiên, mặt không đổi sắc nói:

- Rất cảm ơn đức độ và sự tiến dẫn của tướng quân. Nay tướng quân cần tôi điều gì?

Hạng Thác nói:

- Nhà người xách cung tên đao bén vào hang sâu thám dò lăng mộ Tần Thủy Hoàng!

Điền Hồ chột hớn hử nói:

- Tôi được cái ân hạnh này, thật vạn tạ tướng quân!

Điền Hồ nói rồi, liền quỳ rạp xuống, cúi lạy Hạng Thác như tế sao.

Hạng Thác ngạc nhiên đỡ lên hỏi:

- Nhà ngươi sao lại quỳ lạy ta như thế?

Điền Hổ nói:

- Cám ơn tướng quân! Ngàn muôn lần! Tôi được cái vinh dự vào thám dò lăng mộ Tần Thủy Hoàng lần đầu tiên. Tôi xin ghi ơn tạ dạ người vô cùng.

Hạng Thác lại hỏi:

- Nhà người nói gì ta không rõ!

Điền Hổ nói:

- Điều thứ nhất tôi là người đầu tiên bước vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng là một kẻ can đảm.

- Điều thứ nhì tôi sẽ đến mặt sát hấn để trả thù cho cha mẹ đã bị hấn chôn sống ngày trước.

- Điều thứ ba lịch sử sẽ ghi lại đời đời người đầu tiên hủy mộ tên bạo chúa.

Dầu cho tôi có thác đi nữa, cũng đành ngậm cười nơi chín suối.

Lão họ Trần nghe thế, chột cười vang:

- Con người! Quan trọng là ở việc nhân nghĩa. Mất nhân nghĩa cho đến kẻ hèn mọn cũng muốn cuộc mò lên! Chẳng chê trách chi thói đời mà chỉ nên nghĩ tới cái phận sự làm người của mình mà thôi.

Hạng Thác trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thôi tráng sĩ! Hãy chuẩn bị mà thi hành!

Điền Hổ hăm hở mang cung tên vào hang sâu.

Đầu tiên hấn ta lấy một tảng đá lớn ném mạnh vào miệng hang.

Có tiếng va chạm dội vào lòng hang âm âm!

Điền Hổ mừng rỡ nói:

- Hang này không sâu lắm. Để tôi vào xem cho rõ.

Nói rồi cầm đuốc mò mẫm theo đường hang mà vào bên trong.

Lão họ Trần nói:

- Tôi sợ lâu năm, lòng hang có rắn to ở đây. Thật là nguy hiểm cho Điền Hồ.

Lão họ Lý nói:

- Tôi cũng lo ngại thần Núi không bỏ mà nổi cơn thịnh nộ thì khôn.

Hạng Thác ngồi bên trên nhìn xuống ngọn đuốc từ nhỏ dần rồi tan nhòa trong bóng tối. Lúc này dưới hang một mùi ẩm mốc lâu năm bốc lên nghẹt mũi.

Điền Hồ mò mẫm đi, ánh đuốc không sáng. Nhưng có điều lạ quan cho hắn, là hắn nghe dường như bước chân hắn đã bước lên bậc đá thứ chín, trên đường đi lên của lòng hang chứ không phải hắn đang đi xuống địa ngục tối tăm như hắn nghĩ.

Rồi hắn nghe gió thổi luồng vào thật mạnh, đuốc tắt, nhưng hắn vẫn lên đến bậc thang thứ mười tám.

Mặt trời đang buổi trưa, soi tỏ rõ. Không có lãng mộ chi hết.

Hắn lẩm bẫm – Thế là một câu dọa nạt kẻ nhát gan. Ta há sợ gì?

Hắn ra khỏi lòng hang thăm, qua bên kia miệng hang và bước vào một ngôi điện đèn lạ. Thấy đó là một ngôi đền nguy nga tráng lệ. Ngôi đền cổ, có hai con kỳ lân quỳ hai bên.

Có một tấm biển to chữ son thiếp vàng đã lâu ngày lờ mờ cả “Hiền Thánh Điện”.

Điền Hồ nói thầm:

- Thủy Hoàng đốt sách chôn học trò, sợ người đời bảo mình hủy diệt văn hoá đạo đức nhân nghĩa, lúc chết còn bày ra điện Hiền Thánh đề lập tâm cho hậu thế nghĩ lầm. Thật là một kẻ tham ác vô tận! May mà hắn chỉ truyền ngôi cho ba đời chứ đến vạn thế thì còn ai hiểu được dã tâm của hắn.

Nghĩ rồi nhỏ nước bọt lên tấm biển ấy phèo phèo, rồi lấy chân đạp lên, rất nên đắc ý.

Nhìn qua khỏi ngôi đền Hiền Thánh. Điền Hồ thấy nhiều pho tượng chạm bằng đá, các nhân vật Bách Gia Chư Tử và cả trước đó về đời Hạ, Thương, Châu...

Ngoài ra không thấy dấu vết gì hết.

Điền Hồ bèn quay lại, chui tọt vào lòng hang trở về với bọn người đang chờ đợi.

- Thế nào Điền tráng sĩ?

Điền Hồ lắc đầu thờ hỏn hỏn. Một lúc sau, Điền Hồ nói:

- Không có gì cả. một cái hang rỗng ỏn thông qua đến điện Hiền Thánh.

Nói rồi bèn ngồi thuật lại tất cả cho mọi người lắng nghe.

Ai nấy đều vui vẻ, vì hang không sâu mà lại có đường thông để qua lọt.

Rồi đó mọi người đồng xuống hang theo Điền Hồ chui qua. Đi độ hai giờ thì đến điện Hiền Thánh.

Lúc ấy trời đã tối, họ ngủ đêm tại đây.

Qua ngày sau, cơm nước no đủ lại cùng nhau lên đường.

HỘI THỨ CHÍN

TÒA UỐNG TỬ THÀNH THỨ NHÌ

Đi độ nửa ngày đường, ai nấy đều mỏi mệt vì qua một đoạn đường dốc, gặp lúc trời nắng to gay gắt. cả đoàn khát nước, phải dừng lại nhiều lần.

Lão họ Lý bấy giờ có vẻ khoẻ mạnh, thi gan bền sức đi với mọi người.

Lão họ Trần đến đâu, lão cũng tò mò xem xét. Nhất là những nơi có nhiều cây lạ, thuốc lạ.

Minh Phụng đi bên cạnh Bá Vũ, hai người mơ ước đến một thuở thanh bình công thành danh toại, xây dựng sự nghiệp hơn người.

Còn nàng Từ Dung trong khi buồn bực, nàng được chủ tướng Hạng Thác an ủi và cũng lưu luyến vì nhan sắc của nàng.

Chỉ có gã Nhạc Vân Thiên, càng đi càng thắc mắc nhưng đôi khi nói với lão Trần.

Đó là con đường vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng mỗi lúc một quanh co như bát trận đồ! Khác hẳn con đường mà hắn cùng bảy mươi vạn dân phu làm khi xưa.

Lão Trần nói:

- Cứ đi đến đỉnh ngọn Ly Sơn rồi sẽ hay!

Hạng Thác hy vọng tìm được lăng mộ Thủy Hoàng nên càng giục mọi người đi nhanh hơn nữa.

Đến chiều, qua khỏi một vùng núi non lởm chởm đá mọc như gai nhọn, mọi người đến một bãi bình sa, cát trắng như thủy tinh.

Giữa bãi sa mạc này nhà Tần cho dựng lên một tòa thành cao chắn ngang lối đi.

- Trong chúng ta ai xung trận?

Hạng Thác vừa lo vừa đùa để cho không khí bớt căng thẳng vì lo âu.

Lão Lý hiểu ý cũng nói:

- Đây chỉ là một thành không của nhà Tần.

Lão Trần nhìn xem quanh bốn phía rồi nói:

- Toà thành có xây tường đá bằng mười trượng chắn ngang bề mặt, không biết bên trong như thế nào. Đây là kiểu thành xây theo kiểu mẫu của thành nhà Hạ thời Tam Hoàng đấy!

Bá Vũ cười nhẹ, không rõ cái sự thông thái của lão Trần như thế nào. Vì ai đâu có sống ở thời đại Hạ, Thương, Châu còn lại để chứng minh điều này. Còn nhà Tần thì thiêu rụi cả sách vở biết đâu là nên văn minh cổ truyền để lại mà kêu cứu. Lão Lý thấy mọi người có vẻ hoài nghi nói:

- Các vị không tin ư? Sách vở cổ nhân ghi lại tôi đã xem qua hầu hết rồi!

Hạng Thác nói:

- Thời Tam Hoàng Ngũ Đế có chữ nghĩa chi đâu mà bảo đã ghi lại!

Cả bọn nghe nói cười lên sùng sục!

Cũng vì thế mà phá tan được bầu không khí nặng nề.

Bá Vũ nói:

- Phá cái thành sống đã mệt, mà phá cái thành không cũng chẳng dễ gì. Mọi sự đều phải có sự cố gắng của mọi người.

Trước tiên là tiểu tướng xin trèo lên bờ thành để xem bên trong ra sao rồi sẽ tính.

Minh Phụng thấy Bá Vũ xông lên gánh vác việc phá thành, nàng rùng mình e ngại.

Nhưng trước mặt mọi người không lẽ cản ngăn. Ai nấy đều phải hăng hái hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng hay!

Nàng chỉ nhìn Bá Vũ đang lui cui đi bứt dây mây rừng buộc lại thành thang mây để trèo tường.

- Bá Vũ đại ca! Phải cẩn thận, em lo lắng từng giờ đấy.

Bá Vũ nhìn nàng cười sung sướng:

- Minh Phụng ạ! Nếu không vì hiền muội thì ta không bao giờ xung trận thế này đâu! Nói rồi quăng thang mây lên vách thành, lập tức ngậm đao trèo nhanh lên.

Hạng Thác nói với mọi người:

- Bá Vũ là một dũng sĩ, thận trọng và gan lì. Hắn là một tướng quân áp thành

phá trận bậc nhất của ta đây!

Bá Vũ vừa đặt chân lên bậc thành nghe một tiếng “rắc” rồi một tiếng “tách” van lên. Cả kinh, bậc thành dưới chân chàng sụp xuống và bên trong lập tức có một loạt tên bắn ra vèo vèo, hết sức thần tốc.

Bá Vũ múa đao vừa đỡ tên, vừa lộn người nhào xuống bên trong thành.

Bên ngoài nghe tiếng động, tên bay rớt loạn đổ xuống mặt mọi người. Bá Vũ lại rớt vào trong thành “Uổng tử” ai nấy đều tái mặt.

- Hạng Thác tướng quân nguy hiểm quá!

Đó là lời nói của Từ Dung cả sợ kêu lên:

- Hãy điềm tĩnh - Họ Hạng nói:

Lão Lý trấn an mọi người:

- Bá Vũ là tay thiện chiến công thành, không hề gì đâu mà ngại!

Minh Phụng làm bầm cầu khẩn Trời Đất che chở cho chàng tai qua nạn khỏi.

Hạng Thác cũng an ủi nàng:

- Người tướng quân xông pha tên đạn là chuyện bình thường, các nàng chớ sợ hãi.

Điền Hồ tiến lên nói:

- Tôi xin tiếp chiến cùng Bá tướng quân.

Nói rồi lấy thang mây của Bá Vũ vừa bị thành đổ rơi xuống cầm tay.

Họ Điền nhìn lên vách thành, tìm nơi thấp nhất ném thang dây móc dính vào bờ thành leo lên:

Lần này Điền Hồ bị một phát tên cắm vào vai, la lên một tiếng té nhào trở lại.

Lão Trần chạy đến đỡ lên, thấy tên tẩm thuốc độc, có rỉ sét bèn nói:

- Từ Dung, Minh Phụng mau lấy nước sạch rửa vết thương. Tên tẩm thuốc độc lâu năm đã rỉ sét hết sức nguy hiểm!

Sau khi rút mũi tên, nạo xương đắp thuốc cho họ Điền xong. Họ Điền đau đớn quá nằm dựa vào vách thành để nghỉ.

Bên trong tiếng binh khí va chạm nhau cực kỳ dữ dội, nghe có tiếng thét vang của Bá Vũ.

Ai nấy đều vui mừng. Chàng đang giao chiến, chưa bị tổn thương gì cả.

Hạng Thác nhìn quanh, ngoài hai lão già yếu đuối không còn ai nữa, bèn nói:

- Nay các vị. Tôi sẽ vào tiếp chiến với Bá Vũ tướng quân. Nếu có sơ thất gì, các vị cố gắng trở về cho Sở Bá Vương được biết.

Chúng ta đã đi gần hết đoạn đường sắt đến lăng mộ Tàn Thủy Hoàng rồi!

Nói rồi Hạng Thác lập tức leo lên thành. Tên bắn vãi ra từ bên trong thành.

Nhưng Hạng Thác cẩn thận đề phòng, nên đỡ vệt tất cả tên bắn qua người một cách tài tình. Vị tướng quân dòng dõi của Sở Bá Vương lập tức phóng từ trên thành xuống.

Đến mặt thành bên dưới, đã nghe có tiếng la hét bên toà sân rộng.

Bá Vũ đang lãn người ác chiến với năm sáu tay hảo hớn của nhà Tần.

Nhìn lại thì đó là người thanh niên thô sáo ở Vạn Hoa Cương và lão già họ Thạch ở quán trọ trong thung lũng.

Thật là một cảnh như mơ. Hạng Thác nghĩ rằng họ đã trôi theo dòng nước tự lâu đời.

Những dũng sĩ đang quần thảo với Bá Vũ là bọn gia nhân, có cả mấy tên dũng sĩ nước Tế tham dự.

Xem có mùi Bá Vũ núng thế. Đang bị họ vây phủ bốn phía.

Hạng Thác bỗng lên tiếng:

- Chư vị mau dừng tay lại nghe tôi hỏi đã.

Tất cả giật mình, nhìn lại thấy Hạng Thác.

Lão già chủ quán họ Thạch quát lớn:

- Tên tướng nước Sở ngông cuồng kia đến đây làm gì?

Hạng Thác nói:

- Ban đầu ta nghĩ chúng bay là đạo sĩ hiền lương sau khi bị thủy tai rồi, lại có ý xót thương các người chẳng biết ra sao? Bây giờ vỡ lẽ ra thì chúng bay là bọn giữ mộ Thủy Hoàng, mưu sự hại người. Thật đáng nguyên rủa!

Thạch Đạo Sơn cười lớn van động của toà thành.

Hắn vỗ tay vào bao kiếm nói:

- Bọn người chớ nói nhân nói nghĩa nữa. Nhà Tần mất nhưng lòng người người Tần không mất. Chúng ta há dễ cho các người làm việc ám muội hay sao? Bá Vũ được lúc nghỉ tay, hít hơi vận khí để lấy sức lại, không nói:

Bên ngoài, Thúc Đại Lâm người mã phu, thấy bên trong im bật, bèn trèo lên bờ thành vào trong xem cho rõ lãnh dữ.

Hạng Thác thấy có Thúc Đại Lâm vào càng ổn định tinh thần hơn nói lớn:

- Các người nên tránh đường cho chúng ta qua thì còn mong khỏi nạn. Nếu cản đường chúng ta thì tính mạng khó toàn! Nhà Tần đã bị diệt rồi, vài kẻ trung liệt cũng khó bề xoay trở. Thôi hãy đi đi!

Thạch Đạo Sơn cầm đao tiến đến nói:

- Kè nông cuồng, có gan hãy trở tòi ra xem thử? Hạng Thác cả giận xông đến.

Nhưng Thúc Đại Lâm đã tiến đến nạt:

- Kè cừu thù. Ta xưa kia bị nhà Tần biến thành kẻ phé nhân, bắt xây lăng mộ ở Ly Sơn nay. May mà thoát chết được. Mối thù đó dù cho đập một Tần Vương Chính cũng còn chưa thoả dạ! Nhà người muốn chết cho trọn nghĩa với vua Tần thì đến đây.

Thạch Đạo Sơn cả giận lia ngọn đao chém nhằm Thúc Đại Lâm hoành đao đỡ gạt sang bên rồi chém lại một đao.

Đao pháp Thạch Đạo Sơn là đao pháp gia truyền của nhà họ Thạch lâu đời.

Đao pháp của họ Thúc đã từ lâu tung hoành trong trận gió kiếm rừng thương, đầy kinh nghiệm. Càng đánh, hai ngọn đao chạm nhau lạnh lách rợn người.

Giây lâu cả hai người trở hết thần lực, toàn thân cả hai xoay tít, tiến lui càng lúc càng nhanh không còn thấy ngọn đao, mà chỉ còn thấy hai ngọn hồng quan vì vu bay lượn như đội rồng vàng giỡn sóng ngoài khơi.

Hai gã đất Tề xông đến, Bá Vũ vội nạt to:

- Hãy dừng lại. Có ta tiếp chiến đây!

Bọn gia nhân trong quán khi trước cùng lão họ Thạch cũng bước vào trận đánh.

Hạng Thác tung ngọn tuyên hoa phủ đánh vung lên. chỉ lát sau ba tay dũng sĩ nước Sở đã áp đảo được quân Tần, đánh đuổi người họ Thạch lùi dần vào góc toà thành.

Hai người đất Tề thấy thế bèn gọi nhau đánh mở đường phóng mình bỏ chạy.

Lão già họ Thạch kêu lên:

- Bọn chúng kéo đến vây thành đông đảo ta mau rút lui chờ khi khác.

Nói rồi cùng Thạch Đạo Sơn và các gia nhân rủ nhau chạy theo bọn nước Tề.

Hạng Thác cả giận đuổi theo.

Nhưng Bá Vũ gọi lớn:

- Hạng tướng quân mau dừng lại.

Hạng Thác hỏi:

- Ta quyết giết bọn giặc Tần, sao ngươi lại cản?

Bá Vũ nói:

- Giặc cùng chó đuổi. Chúng nó cũng không làm chi được nữa đâu!

Hạng Thác chưa nguôi giận nói:

- Chúng ta phải cho người đốt tan cái toà Uổng Tử thành này, để khỏi làm sào huyệt cho chúng sau này.

Nói rồi ba người phá sập các máy bắn tên gài trong thành từ lâu, cung với mọi người mang cây gỗ chất đống quanh thành mà đốt.

chẳng bao lâu khói lửa mịt mù, toà Uổng Tử Thành đã cháy ngùn ngụt trong tro than không còn có thể sử dụng được nữa.

Đang lúc thành cháy cây đổ, đá gạch sụp đổ bỗng thấy một đoàn người mặc áo sơ mi đi chân đất, cầm gậy đang lê thê lếch thếch từ cánh rừng đi ra.

Hạng Thác ngạc nhiên, dừng lại hỏi:

Đoàn người kia lẳng lặng đến trước toà thành quỳ lạy va than khóc rất thảm thiết.

Hạng Thác lấy làm lạ:

- Các ngươi làm sao ăn mặc quái dị như thế?

Trong đoàn có một vị bô lão nói:

- Từ ngày Hạng Vương chiếm đất Quang Trung, phá cung điện Hàm Dương

bắt già trẻ gái trai nhà Tần làm tù, lấy của cải châu báu chia cùng với thiên hạ chư hầu. Vì thế mà dân Tần chịu nhục, chịu khổ vô cùng tận.

Chúng tôi là dân nước Tần, từ lâu trốn nạn nước vào rừng, nhớ nghĩa cũ Chúa tôi, suốt đời để tang nước ở trong Uông Tử Thành này như một hồn ma phách quế.

Thế mà ngày nay, các ông còn tới đây phá thành đốt miếu, không còn chỗ nương thân, đến người chết cũng đào mồ cuốc mả lên, thật là oán hận triền miên còn ác đức hơn vua Tần thuở xưa nữa! Nói rồi tất cả oà lên khóc rất thê lương!

Hạng Thác an ủi:

- Thôi các ngươi nên vào rừng , dựng lều mà ở. Trở về ta sẽ tâu lại xin tội cho dân Tần. Sở Bá Vương sẽ tha tội để các ngươi được yên tâm. Các người dân Tần nghe nói liền kéo nhau vào tận rừng sâu, xây nhà lánh nạn.

HỒI THỨ MƯỜI

THÀNH HOÀNG ỐC - CỜ TẢ ĐẠO

Hạng Thác và mọi người vội vàng kéo nhau theo đường lòng chảo mà đi lên. Càng vòng vo càng lên cao được nửa ngày thấy một toà cổ thành lại sừng sững trước mặt.

Lão họ Lý nói:

- Chúng ta còn đi bộ một ngày đường thì thấy một toà cổ thành. Đếm biết bao nhiêu toà cổ thành mới tới được lăng mộ của vua Tần.

Lão Trần nói:

- Lại còn mãng xà vương, giặc dữ ngăn đón, chim thần giữ mộ, dân Tần khóc than nay đến chôn này lại thấy có toà cổ thành thì thật lạ lùng. Người mã phu tiến đến, xem xét toà thành rồi hỏi Hạng Thác:

- Tướng quân thấy toà thành này giống như vật gì không?

Hạng Thác nói:

- Trông toà thành giống như xe nhà vua gọi là Hoàng ốc, bên cạnh toà thành có cắm cờ lông chim gọi là Tả đạo.

Vậy thì toà thành này xây cất theo kiểu hành cung ở các toa cổ xe có lợp vải màu vàng tượng trưng cho cỗ xe của những vị vương hầu. Chắc đây là toà thành cuối cùng đến lăng mộ vua Tần.

Người phu xe lắc đầu:

- Tôi nghĩ là không phải thế?

Hạng Thác hỏi:

- Nhà Tần muốn xây cả thế gian nơi cung điện Hàm Dương, muốn tạo hết vẻ đẹp phù hoa nơi cung A Phòng.

Hạng Thác hỏi:

- Như thế thì nơi cung điện này, lăng mộ sẽ tạo dựng như thế nào?

Mã phu như hồi tưởng lại điều gì rồi nói:

- Theo tôi tưởng Tần Thủy Hoàng trước khi tạ thế, thường lo sợ người mưu sát mình nên giữ gìn rất cẩn thận. Cả đến cái xác sau khi chết, cũng cất giấu sợ có kẻ huỷ diệt đi. Nên xây dựng bao nhiêu công trình để bảo vệ cái xác của mình.

Đám quần thần con cháu nhà Tần muốn biểu dương sự giàu mạnh và công nghiệp của ông cha nên càng cho dựng lăng miếu hết sức bí ẩn. Làm khổ trăm họ.

Vả chẳng cái ý muốn sống bất diệt trong cõi thế gian để hưởng lộc trời. Vua Tần cho đi tìm tiên ở Đông Hải, để lấy thuốc trường sinh bất lão, để tạo nên sự sống đời đời.

Cho nên tôi nghĩ là vua Tần sẽ cho xây dựng lạc cảnh cõi bồng lai ở trong lăng mộ của mình, để biểu hiện cái ý muốn đời đó.

Hạng Thác hỏi:

- Sao nhà người chắc vua Tần cho xây cảnh bồng lai ở nơi lăng mộ.

Bấy giờ mã phu cười nói:

- Nơi chặng đường chót, không chỉ có cái bồng lai tiên cảnh không đâu!

Riêng cái toà thành Hoàng Ốc này muốn qua được không phải dễ gì?

Hạng Thác hỏi:

- Nhà người biết cách nào qua lọt toà Hoàng Ốc này chẳng?

Mã phu nói:

- Để tôi nhớ lại chứ! Vì đã quá lâu ngày nên quên mất. – À... à! Trên nóc toà Hoàng ốc này có một cái mũi giáo nhọn chĩa lên trời. Đó là cơ quan để mở cửa toà thành. Nếu lao lên vịn cho mũi giáo xoay tròn một vòng thì cửa thành sẽ mở.

Nhưng phải thận trọng. Bước vào đến bậc cửa thứ nhất, đá từ trên đổ xuống, hàm sâu thứ dữ! Vào bậc cửa thứ năm, bẫy rập bằng sắt sẽ chụp vào. Nếu không vào mở cửa thì sẽ không qua được. Vào bậc cửa chót sẽ có hai pho tượng đá đồ ập vào nhau, đập vỡ sọ.

Qua được tất cả thì qua được thành Hoàng Ốc!

Hạng Bá mừng rỡ nói:

- May mà có người đi theo, nếu không thì hết sức nguy hiểm.

- Tại sao nhà ngươi biết được rõ ràng như vậy?

Mã phu nói:

- Ngày xưa tôi là kẻ tù phạm bị xử hoạn cho đi xây lăng mộ ở núi Ly Sơn này!

Hạng Thác nói:

- Vì thế mà ngày nay ngươi nhớ rành như vậy.

Thôi chúng ta tìm cách qua thành Hoàng Ốc cho mau. Công việc này ngươi phải gắng công mệt sức mới xong.

Người mã phu nói:

- Tôi cũng muốn cho mau đến nơi chính điện. Phải lòng vòng ở giữa đường thật đáng chán!

Nói rồi bảo:

- Muốn phá bậc thứ nhất phải hy sinh một người. Như thế ai chịu hy sinh đây?

- Sao lại phải hy sinh?

Mã phu cười:

- Thần núi Ly Sơn muốn như thế. Các vị coi mây đen vần vũ rồi kìa, như sắp mưa bão tới nơi.

Hạng Thác nói:

- Ai hy sinh? Không có cách nào khác ư?

Phải có máu rơi nơi bậc cửa thứ nhất thì các bậc cửa sau mới qua được.

Lão Lý nói:

- Việc này tôi đã nghe ai kể một lần. Qua thành Hoàng Ốc phải có máu tươi. Bây giờ mới biết được.

- Tại sao lại quái dị như vậy được?

Minh Phụng vừa hỏi vừa trở mắt nhìn toà thành đang sừng sững như cỗ xe vàng bày ra đây!

Người mã phu lại nói:

- Thôi được. Tôi xin hy sinh tính mạng cho.

Hạng Thác ngăn lại:

- Nhà ngươi hãy kể cho ta biết tại sao, rồi ta hãy tìm ra cách khác có hay hơn không?

Mã phu nói:

- Dưới hầm sâu nuôi bầy dã thú ghê gớm. nếu mở toang được bậc cửa thì cả miệng hầm sẽ lộ ra, loại giả nhân mắt đỏ tròn vàng, răng lởm chồm đang chờ đón ăn nuốt sống kẻ nào qua đây.

Nếu không có máu chúng không lui đâu?

- Thế từ lâu chúng sống bằng gì?

- Đường hầm ăn sâu vào hang núi Ly Sơn. Chúng vào ra ở đó.

Hạng Thác:

- Lâu năm hiện chúng còn ở đây hay không?

Mã phu lắc đầu:

- Xây cất như thế, chúng không đi ra được. Nghe động chúng xô nhào chạy đến nhất là đánh hơi người, xa bao nhiêu dặm chúng đều đánh hơi thấy ngay.

Tôi chừng từng chứng kiến cảnh xé xác tù nhân của chúng thời nhà Tần, lúc vừa xây xong. Hạng Thác trầm tư suy nghĩ, lại nhìn quanh trong bọn, không ai là người có thể vì đại cuộc mà hy sinh ngoài mình cả.

Hạng Thác bèn đứng lên nói:

- Ta nghĩ không lẽ bắt mọi người ở đây hy sinh thay! Ta là kẻ chỉ huy thì phải dẫn mình vào hang hùm trước mới đúng.

Bá Vũ lắc đầu:

- Tướng quân còn về bảm mạng lại. Xin để tôi thay!

Lão Lý nói:

- Tôi sống đã gần tám mươi. Không còn ham hố gì cuộc đời nữa, xin cho tôi được đi vào thành Hoàng Ốc!

Lão Trần nói:

- Lão Lý nói đúng! Lão Lý đi bước tiên phong rồi tôi xin đi tiếp bậc kế. Như thế mới đúng luật tiên hoá và đào thải. Già đi trước trẻ đi sau!

Từ Dung nhìn hai vị lão bá muốn hy sinh nói:

- Chẳng lẽ đàn bà chúng tôi lại không dám đi vào thành này hay sao? Xin cho tôi đi đầu tiên.

Hạng Bá nói:

- Ta quyết định lão Lý đi đầu tiên vậy!

Mọi người thấy dao động. Chợt Hạng Thác cười một nụ cười đầy chân thật và ngang tàng nói:

- Nhưng lão Lý sẽ không đi một mình!

Mọi người đang chờ đợi, thì Hạng Thác vác đao bước ra, giục:

- Đây bước lên lão Lý, tiểu tướng cùng đi một lượt với lão cho có bạn.

Hai người đều cả cười, họ vững bước đi thẳng đến ngôi đền.

Bước lên bậc thứ nhất!

Không thấy gì cả. Hạng Bá nói:

- Lời của mã phu sai lầm rồi!

Nói xong lập tức hơi búa đồng mang theo người ra phá vào chiếc khoen cửa sắt.

- Âm!

Chỉ một nhát thôi, cánh cửa mở bung ra, ở dưới chân họ bỗng như địa chấn ầm ầm, giây lát toà thành như một cỗ xe vàng luân chuyển dữ dội, gạch đá đổ tung.

Một vực thăm bầy ra một hầm sâu thăm thẳm trước mặt mọi người!

Hạng Thác và lão Lý rơi cả người xuống hầm ấy. Chỉ nghe tiếng gầm thét của thú tranh môi. Khi Hạng Thác rơi xuống thanh bảo đao cầm trên tay loang loáng chém đỡ bốn bề.

Lão Lý thì té sấp xuống, từ bậc cửa đầu té xuống hầm, hai người thấy choáng váng mày mặt vì hơi âm, tối tăm.

Khi họ nhìn lại thì trong cõi lờ mờ như địa ngục ấy chập chờn ẩn hiện một số

dã nhân đang lao tới.

Hạng Thác bình tĩnh nói:

- Không hề gì lão Lý chớ sợ.

Nói rồi múa đao chém vùn vụt. Con dã nhân đầu tiên bị bảo đao chém mất đầu gục xuống.

Con thứ hai bị đứt cả hai ống tay lão đảo té vào lòng hang.

Hai con còn lại tuy hung tợn nhưng chỉ đứng kêu thét gầm rống bên ngoài mà thôi!

Hạng Thác hăng máu lẫn xả vào hai con dã nhân, chúng lao đến.

Lưỡi bảo đao chém sát như bùn khoa lên chém rơi đầu con ác thú.

Chỉ còn một con dã nhân, nó kêu lên thảm thiết rồi uồn mình chạy nhào vào hang. Hạng Thác mệt là té ngồi dưới hang sâu, lão Lý còn kinh hoàng hà hốc mồm không nói gì được. Trước mặt họ những thân lông lá, những chiếc đầu răng nhọn lờm chồm lắc lắc, trông như những chằng tinh mà xưa nay họ chưa từng thấy. Hạng Thác vì cơn lo sợ tột độ, nên liều chết đánh nhào, chém được chúng.

Bây giờ hẳn rừng mình mọc ốc vì cảnh tượng vừa qua.

Từ bên trên có tiếng gọi:

- Hạng tướng quân! Hạng tướng quân còn đó không?

Hạng Thác khẽ khếch môi cười chiến thắng, cố gắng hét to:

- Không ai việc gì cả thông dây xuống đi!

Trên miệng hầm reo lên mừng rỡ:

- Hạng tướng quân chờ một lát.

Dây được thông xuống.

Hạng Thác đỡ lão Lý. Cột dây ngang người lão, rồi la lớn:

- Cho dây lên! Kéo lên!

Lão Lý vừa được kéo lên, rồi Hạng Thác lên khỏi hầm sâu.

Cả hai mình mẩy bám đầy rêu ẩm và máu tanh.

Lão Trần hứng chí hét lên:

- Tôi sẽ vào tiếp chặng đường thứ nhì.

Mã phu nói:

- Vào bậc thứ nhất nhì mở đường hầm. Nay phải trèo lên nóc toà ốc thành để xoay vòng lưỡi giáo mở cửa thành.

Hạng Thác hỏi:

- Bá Vũ nên vì ta mà đi việc này!

Bá Vũ gạt đầu, ngậm đao leo lên nóc cao chót vót của toà thành.

Chàng vừa đặt chân vịn vào mũi giáo chọc trời đã nghe có tiếng:

- Tách! Tách! Tách!

Một loạt tên bay từ xa đến.

Bá Vũ đã đề phòng, vội khoa đao gạt tên rơi lả tả.

Lúc ấy mấy loạt tên khác bay vèo vèo đến. Điều nguy hiểm là Bá Vũ đang đứng trơ vơ giữa nóc toà thành.

Chàng đang làm bia cho các tay xạ thủ của nhà Tần từ bốn phía.

Lão Lý nói:

- Bá Vũ sẽ bị tên. Ai trong bọn ta mau hạ các tên xạ thủ của chúng.

Hạng Thác, người mã phu, đồng quay về phía làn tên.

Thấy từ bên bìa rừng, có một cây cỏ thụ tên từ đó bắn ra.

Gã mã phu nói:

- Để bọn chúng cho tôi.

Nói rồi rút cung tên ra, nhắm về hướng làn tên vừa bay ra mà bắn.

Từ trên cao một tiếng la thất thanh.

Rồi một bóng đen té nhào xuống.

Lão Trần nói:

- Chắc là bọn giặc Tần đeo đuôi chúng ta lâu nay!

Nhờ phát hiện tên nọ, bọn kia cả sợ tụt xuống không bắn tên nữa.

Nhân dịp đó Bá Vũ vội cố xoay vòng ngọn giáo. Những tiếng chấn động ghé góm rung rinh cả ngôi Hoàng Ốc thành.

Các cửa thành mở toang nhường rõ lối đi quang đấng.

Chờ Bá Vũ tuột xuống rồi, họ vội vàng kéo nhau thẳng vô bên trong thành.

Gã mã phu nói lớn:

- Coi chừng dẫm lên bậc cửa thứ năm đấy!

Bỗng nghe âm một tiếng!

Không ai nghĩ là lão Trần làm nhanh như thế. Lão không chờ ai kịp ngăn cản; đã tung cả người vào vạy lấy chốt cửa!

Vừa mở toang chốt cửa bật ra, một tấm lưới sắt với hàng trăm lưỡi bén nhọn từ trên chụp xuống. Mọi người chỉ nghe một tiếng kêu hãi hùng, lão ta bị bằm vằm ra như tương!

Không người nào quay lại nhìn cảnh tượng hãi hùng đó.

Họ đồng len lối bước qua cho lẹ.

Gã mã phu nói:

- Bậc chốt chỉ có kẻ nào nhảy xa nhất thì qua nổi thôi.

Đó là cung đường độc đạo, hai bên có hai dãy hình nhân bằng đá. Ai dẫm chân vào những nền đá mà đi, thì sẽ gặp nguy hiểm ngay.

Cả bọn đều lo lắng.

Chợt Từ Dung nói:

- Tại sao ta không tìm cách phá huỷ nó trước khi bước vào?

- Khó mà thực hiện ý đó. Ở giữa bậc chốt có một cái nút bí mật. Dẫm lên thì cửa hậu sau thành sẽ mở ra, mới có chỗ thông. Làm sao có thể dẫm lên cái nút bí mật đó chứ?

Từ Dung chợt bảo nhỏ Bá Vũ:

- Hiền huynh! Tại sao không dùng tảng đá lớn mà ném vào cái nút hàm ở đấy. Hai người có thể thực hiện được rồi!

Bá Vũ nói:

- Để thử xem!

Rồi cùng mã phu chạy ra ngoài khiêng lấy tảng đá lớn đi vào.

Hạng Thác cũng tiếp một tay.

Ba tay dừng sĩ đẩy mạnh tảng đá một cái. Nó trôi tuột đến nút hầm.

Bỗng nghe những tiếng bung! Bung! Vang lên, các pho tượng xô ập vào nhau như trời động sấm sét.

- Tất cả các pho tượng hai bên đều chầu lại, ngăn đường, làm sao mà đi qua lọt? - Từ Dung hỏi:

Minh Phụng đảo mắt nhìn rồi nói:

- Ta không chui ở dưới lọt thì chỉ còn một cách mà thôi.

- Làm gì?

Minh Phụng nói:

- Leo qua đầu mấy pho tượng ấy mà trèo qua.

Hạng Thác mỉm cười:

- Đàn bà con gái đôi khi lại có ý kiến bổ ích, hay lắm!

Rồi tất cả lục tục leo lên đều, vai các pho tượng mà trèo dần ra tới cửa sau. Thoát khỏi chốn nguy hiểm đó.

Mọi người cố đi thật xa, khỏi thành Hoàng Ốc này hàng dặm đường mới dừng lại vì chiều giăng lối đi mịt mù.

HỒI THỨ MƯỜI MỘT ĐẾN LẠC CẢNH BÔNG LAI CUỐI CÙNG

Lão già họ Trần đã mất, một lão thầy thuốc đáng yêu kính.

Mọi người nghe một sự mất mát không thể bắt được. Ai nấy đều ngồi yên buồn bã.

Lương khô đã được hai người đàn bà hâm nóng lại mà hầu như họ không ai muốn đụng tới.

Từ Dung thấy vậy khuyên giải mọi người:

- Không thể ngờ đã trải qua nhiều đoạn đường khó nhọc, đến đây lão Trần mạng vong! Nhưng các vị hãy ăn uống để lấy sức. Còn nhiều đoạn đường cam go khác nữa.

Hạng Thác nhìn quanh:

- Chúng ta bỏ lại dọc đường khá nhiều người, lão Trần đã giúp chúng ta nhiều lắm!

Minh Phụng nói:

- Lão Trần thường bảo lão mong tìm được những vị thuốc quý cho mọi người.

- Hoài bão đó tốt đẹp. Nhưng lão bị chết dưới cái dùi sắt dao nhọn. Cái chết đến với lão ta trong sự lựa chọn hy sinh cuối cùng.

Từ Dung nói:

- Tại sao lão không chọn con đường sống để tìm ra vị thuốc trường sinh bất tử cho mọi người?

Hạng Thác trầm lặng nhớ đến lão Trần.

Bá Vũ nói thay mọi người. Như trả lời câu nói của Từ Dung.

- Lão Trần có lẽ cuối cùng thấy thất vọng! Vì lão ta sống đến già, đi khắp nơi mà không tìm được thuốc tiên cứu đời khỏi tử vong?

- Trong cái bị vải của lão còn lại rất nhiều loại thuốc. Mỗi loại lão có ghi cách uống và trị chứng bệnh rõ ràng. Tôi đang giữ đây.

Mã phu vừa nói vừa đưa cái bọc vải ra.

Từ Dung nói:

- Lão chết đi, còn để thuốc chữa bệnh lại cho chúng ta! Tiếc thay! Tội thay!

Đôi mắt người đàn bà nhuốm vẻ u buồn. Nàng nhớ những người đã hy sinh, trong đó có người yêu của mình. Cái ước vọng tìm vàng, sống đời giàu có đột nhiên lạnh lẽo trong đơn côi lòng nàng.

Rồi nàng im lặng.

Trong ánh lửa chập chồn của đồng củi vừa nhóm lên, ánh sáng mờ mờ soi qua khuôn mặt trai xoan hồng của nàng như đau buồn lây lất.

Bá Vũ quay lại xem Minh Phụng đang làm gì? Chợt bắt gặp nàng vừa nhìn mình.

Trong số này, họ là người có hạnh phúc nhất.

Người mã phu không có ngựa, chỉ ôm mớ áo lông hành lý mơ mơ màng màng.

Lão Lý còn ngắc ngoải lấy thêm áo lông ra mặc. Dường như lão lên cơn sốt!

Họ trải những tấm chăn ra, mỗi người đều có tâm sự của mình.

Bá Vũ luôn bên cạnh Minh Phụng.

Một lát về khuya, trời lạnh lẽo như băng thấy Từ Dung đang co ro ngồi bó gối một mình.

Hạng Thác bước tới bảo:

- Từ Dung hiền muội, cho tôi ngồi với kẻo lạnh!

Từ Dung ngược mắt lên nhìn vị tướng quân đầy nhân hậu và cương cường.

Nàng ngồi xê qua một bên, Hạng Thác ngồi xuống. Toàn thân Từ Dung nghe như được cứu lại, được bao phủ bởi một tình yêu thương vừa thoáng hiện.

Đêm tối, họ nằm bên nhau. Ôm chặt trao hơi ấm và hạnh phúc chân thật. Họ cố sống trong hạnh phúc đó để quên bao nỗi thất vọng khôn khổ trên đường.

Lão Lý lại gần đồng lửa, cho thêm cành lá khô vào, khơi cho nó ấm hơn nữa!

Lão Lý vẫn tin rằng đó là con phần nộ của thần núi Ly Sơn.

Lão cũng lo thêm, càng vào gần tới lăng mộ thì sự mất mát càng lớn lao hơn nữa.

Gần đến sáng, lão Lý còn ngồi tĩnh tọa chợt từ trong sương khói hiện ra một bóng đen hình thù ghê rợn, lông lá đầy mặt, quần áo tả tơi. Bóng đó thấy ánh lửa, chồn vờn tới gần.

Khi thấy mọi người mê ngủ, bóng đó đi chồn vờn qua có ý tìm kiếm vật gì.

Thấy có gói hành lý gần bên lão mã phu nằm, bóng đó có vẻ thèm muốn, định giật lấy, nhưng lại sợ.

Càng gần ánh lửa cái bóng càng lộ ra một gương mặt đầy xương xẩu, mắt thao láo và thèm khát. Chợt lão Lý mở mắt nhìn ra.

Lão ta nghĩ là quỷ rừng hiện đến, liền bắt ấn niệm câu chú trừ để đánh quỷ!

Nhưng đây là quỷ sống, càng đến gần là lão ta không làm gì được.

Thần chú của lão không linh ứng!

Lão lại niệm câu chú cầu tổ Lỗ bang bắt ấn đánh mạnh thêm một cái nữa.

Cũng không ăn thua gì!

Lão tức giận than oán:

- Ôi chao! Bùa hết linh đệ tử xin trả về cho sư tổ hết!

Bóng nộ đến gần nhìn lão và chấp tay xá một cái.

Lão lấy làm lạ mở to mắt nhìn.

Dường như nó muốn xin lão vật gì?

- A! Con người rừng! Người muốn hỏi gì đây?

Người nộ ú ớ:

- Cho... tôi thức ăn!

Lão Lý nói:

- Nhà ngươi là ai? Tại sao ở trong khu rừng này.

Từ bao lâu rồi?

Người nọ nói nhỏ. Dường như từ lâu rồi, hắn không hề nói tiếng người với bất cứ ai.

- Cho tôi thức ăn! - Hắn nhắc lại.

- Chắc người thèm khát lắm thì phải! Đói lắm ư?

Người nọ vuốt sương chảy đầm đìa xuống đôi gò má đầu lông lá.

Mồm mép cũng phủ đầy râu ria tua tủa nói:

- Cho tôi cơm! Từ lâu ... không có cơm mà ăn!

Lão Lý gạt đầu đứng lên đi về phía nơi bếp lửa. thức ăn, toàn cơm khô, thịt khô được nấu lại.

Hầu như ban chiều không có ai sờ đến cơm nước gì. Chỉ có rượu! Hầu như còn giọt nào họ đều uống cạn từ lâu.

Lão Lý mang thức ăn tới cho hắn nói:

- Ăn đi. Cơm khô nấu lại đây, vẫn còn nóng!

Hắn nhai ngấu nghiến lạp xưởng, thịt khô cá khô nướng và ăn cơm một cách ngon lành.

Hắn vốc cả hai bàn tay lông lá vào nồi cơm, bóc ra từng nắm cơm, vắt lại rồi cho cả khúc lạp xưởng vào mà ăn.

Hầu như vừa ăn vừa nuốt chửng!

Mọi người nghe tiếng nói, thức dậy cả.

Thấy lão Lý đang ngồi nói chuyện với người rừng. Thoạt nhiên Từ Dung, Minh Phụng suýt rú lên vì khiếp vía.

Rồi lão mã phu hắn nhìn lão người rừng hỏi:

- Hắn là ai?

Lão Lý nói:

- Hắn tới xin thức ăn. Không nói gì!

Hạng Thác cũng bước đến khiến gã người rừng lùi lại.

Hạng Thác sợ lão chạy mất nên nói:

- Lão bá yên tâm. Hãy ăn thật no rồi hãy nói chuyện.

Lão già ăn xong, còn liếm mép nhìn thao láo vào các thức ăn còn lại, mà lão

quá đầy dụng rồi, không thể dòn vào đâu được.

Mọi người cho củi vào đống lửa.

Đống lửa càng cháy dữ. Cây lá nổ lách bấp nghe thật dòn.

Lão người rừng tìm kiếm thứ gì nữa.

Lão nhìn vào các bình rượu.

Gã mã phu cười lớn:

- Tiếc là chúng tôi uống sạch rượu cả rồi!

Lão sơn nhân nói, giọng lão ồ ề khó nghe:

- Các người là ai, đến đây?

Hạng Thác nói:

- Chúng tôi đi tìm lăng mộ vua Tần!

Lão sơn nhân nói:

- Mộ vua Tần, ở nơi phía Tây núi Ly Sơn! Nhưng chưa ai tới đó được cả?

Gã mã phu xem chừng như lão sơn nhân này hiểu được bèn hỏi dò:

- Có lẽ lão huynh là người nước Tần?

Lão sơn nhân lắc đầu:

- Không... không phải! Tôi người nước Yên, bị nhà Tần tiêu diệt.

- Sao lão lại ở đây?

Lão sơn nhân lắc đầu có vẻ buồn:

- Nước Yên bị nhà Tần tiêu diệt. Người nước Yên bị vua Tần chôn sống, đầy ải, khổ nhục tù tội trăm bề thật là một cách trả thù man rợ chưa từng thấy. Vua Tần ra lệnh làm cỏ nước Yên, lột bắt sống, cho thiến để tuyệt tự, đầy làm cung A Phòng, đầy lên núi Ly Sơn làm lăng mộ cho hắn.

- Thì ra lão trốn được phải không?

Lão sơn nhân nói:

- Lão trốn vào rừng Ly Sơn này từ lúc mới bắt đầu xây lăng mộ vua Tần.

Hạng Thác hỏi:

- Thế lão bá có biết nước Sở đã diệt nhà Tần và đại xá thiên hạ rồi chằng.

Lão già trở mắt nhìn không thể tin được.

Hạng Thác lại hỏi:

- Lão không tin là nhà Tần bị diệt vong?

Lão sơn nhân còn như trong giấc mơ, thì Hạng Thác rút từ trong người ra một cây hiệu kỳ nhỏ hỏi:

- Lão bá xem đây là ký hiệu của nước nào?

- Đúng là của nước Sở!

Đôi mắt lão sơn nhân như ứa lệ, nói:

- Nhà Tần gồm thiên hạ chằng bao lâu...

Lão Lý chen vào:

- Bao tàn, bất nhân bất nghĩa thì trời đất không thể cho hưởng phúc lộc lâu dài.

Lão sơn nhân nói:

- Như thế các người nước nào đến đây?

- Thì người nước Sở chứ còn nước nào nữa!

Lão sơn nhân âu sầu:

- Còn nước Yên nước Tề thì sao?

- Cùng với Sở Bá Vương tiêu diệt nhà Tần. Người Tần cũng đã bị chôn sống cả rồi!

Lão sơn nhân lắc đầu:

- Sao lại giết họ. Chỉ có vua Tần vô đạo mà thôi!

Hạng Thác nhìn lão, nghe lời nói nhân hậu, gật gù nói:

- Dù sao thì thiên hạ cũng bớt sự cùm xích tàn bạo của vua Tần!

Lão sơn nhân vỗ đùi nói:

- Đúng là rợ Tần! Cứ cho là chúng văn minh vào bậc nhất. Lũ rợ Tần khát

máu!

Rồi lão ta đứng lên. dường như không biết lạnh lẽo là gì.

Hạng Thác nói:

- Ngày xưa xây mộ thì tìm đường chôn, bây giờ phá một nhà Tàn, lão bá có giúp chúng tôi một tay không?

Lão sơn nhân vui vẻ ra mặt nói:

- Xây dựng mà tàn bạo thì công trình bao nhiêu cũng hoàn không!

Lão Lý nói:

- Phá huỷ mà nhân nghĩa thì lại là việc có ích cho loài người, phải không lão bá?

Tất cả mọi người đều cười to, lấy làm đắc ý lắm.

Từ Dung tìm một bộ đồ của Lưu Giả đến trao cho lão sơn nhân nói:

- Lão bá nên thay đổi y phục. Bây giờ khỏi lo trốn bạo Tàn nữa.

Lão Lý nói:

- Chốn rừng núi luôn che chở cho người ngay thẳng. Lão huynh hãy thay đổi bộ đồ vạn cổ ấy đi.

Lão sơn nhân lại được dao cạo râu tóc bấy giờ bộ đồ đã làm cho lão ta trở về với thế giới loài người.

HỒI THỨ MƯỜI HAI THẾ GIỚI CỦA THẦN TIÊN NGOÀI HẢI ĐẢO

Tần Thủy Hoàng lúc về già có cho người đi tìm thuốc trường sinh bất tử.

Tuy nhiều đoàn người đi kiếm thuốc ra biển, rồi đi mãi không về.

Vua Tần càng lớn tuổi, càng nghĩ đến chết. Nên cấm thiên hạ nói đến chuyện chết.

Cho xây mộ trên núi Ly Sơn để bảo vệ hài cốt muôn đời.

Muốn đến lăng mộ trải qua nhiều giai đoạn khó khăn cho tới toà thành cuối cùng. Vua Tần đặt tên là Bồng Lai đảo.

Toà thành tượng trưng cho đảo Bồng Lai. Bên trong toàn những kim đồng ngọc nữ, hạc đậu, phụng múa, kỳ lân, rồng châu hổ phục.

Thật là một lạc cảnh ở trần gian này cũng là một giấc mơ của con người.

Ngày thứ lão sơn nhân cùng đoàn người nước Sở còn sống sót đến Bồng Lai đảo.

Đó là một thành quách nguy nga xây toàn đá quý. Mọi người đến đây trầm trồ khen ngợi mộ kỳ công của các tay nghệ sĩ đúc tạo thành. Chỗ này như tinh thần của nó là chốn bồng lai, lạc cảnh.

Cho nên ai nấy đều đến đây một cách bình yên vô sự.

Nhưng đó cũng là giai đoạn cuối cùng, trước khi tới lăng mộ Thủy Hoàng sừng sững trên ngọn đồi cao vợi trong núi Ly Sơn.

Nhiều lăng tẩm đền đài kiến trúc nguy nga hùng vĩ không thể nào khám phá ra hết được.

Cả lão sơn nhân, và lão Lý, cả mã phu cũng không tìm ra được cõi hoàn môn, ngọc môn của ngôi lăng mộ hùng vĩ ấy.

Nhưng Từ Dung đã đạt tới đích, Hạng Bá lấy đôi mắt của cặp rồng đang vờn viên minh châu trao cho nàng nói:

- Đến đây chúng ta đã tìm được lăng mộ nhà Tần. Viên ngọc minh châu và ngọc bích này là của hồi môn của người đẹp đấy.

Từ Dung nở một nụ cười đầy hạnh phúc.

Minh Phụng cũng được ngọc trên chiếc lưng rùa đó là quý thần.

Mọi người đến được chốn lăng mộ nhà Tần, thấy hầu như toàn thể nước Tần được xây dựng lại trên một vùng đất vuông có đến mười dặm đường. Nào cung điện Hàm Dương, nào phòng cung, nào đền thánh nhân, nào tướng quân thần!

Khung cảnh vô cùng tráng lệ huy hoàng!

Hạng Thác quan mục giây lâu rồi nói:

- Bây giờ chúng ta trở lại. Việc quật mộ Tần Thủy Hoàng sẽ do Sở Bá Vương quyết định. Chúng ta hãy về báo tin lại, cho tròn nhiệm vụ.

Mọi người hầu như còn lưu luyến cảnh lăng mộ trên núi Ly Sơn không muốn rời bước.

HỒI THỨ MƯỜI BA

QUẠT MỘ TẦN THỦY HOÀNG

Họ phải trải qua rất nhiều ngày vất vả để trở về đất Hàm Dương.

Ngày nọ Sở Bá Vương Hạng Võ đang yến ẩm với chư hầu và các vị vương tước trong điện hàm Dương chợt có quan chấp kích lang quỳ tâu:

- Kính thưa đại vương. Bên ngoài có tướng quân Hạng Bá đi tìm mộ Thủy Hoàng ở núi Ly Sơn nay quay trở về, xin vào ra mắt.

Sở Bá Vương từ lâu đã ngóng trông từng phút.

Nghe vậy xô một mỹ nhân đang dựa mình rỗng, bước ra ngồi trên bệ cao nói:

- Cho tất cả vào bệ kiến!

Hạng Thác dẫn đầu, bước đến quỳ lạy tung hô xong:

Hạng Võ hỏi:

- Nhà người đi tìm mộ Thủy Hoàng cách đây đã ngoài một năm. Chẳng hay kết quả thế nào?

Hạng Thác nói:

- Trải qua bao gian nguy, chúng tôi đã để lại dọc đường hàng trăm mạng người bị nạn. Đến nay đã đến được lăng mộ nhà Tần, xin dâng bản tường trình rõ ràng hơn lên đại vương ngự lãm.

Hạng Võ hỏi:

- Lăng mộ thế nào?

Hạng Thác tâu trình:

- Lăng mộ ở trong vòng cung chừng mười lăm dặm. Chúng tôi chỉ mới đến được mà quan sát từ bên ngoài.

Từ lâu rừng bụi, gai góc mọc đầy, lớp rong rêu phủ xám.

Chúng tôi chưa tìm được đường vào lăng mộ Thủy Hoàng chính xác.

Hạng Võ nói:

- Trương lương bảo với ta, lăng mộ Tần Thủy Hoàng chứa cả kho tàng châu báu thiên hạ. Như thế các người có thấy gì không?

Hạng Thác tâu:

- Kính thưa đại vương. Chúng tôi chỉ đứng ngoài vòng thành nhìn mà thôi!

Không biết đích xác bên trong thế nào đó! Vì cửa chính vào lăng mộ không biết mà tìm.

Hạng Võ nói:

- Thôi được! Ta phong cho người làm Vạn Hộ Hầu còn tất cả đoàn tùy tùng đều gia phong quyền tước, bảo cho quan coi sổ hộ luận công mà ban thưởng!

Hạng Thác vẫn quỳ đấy!

Bá Vương ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào! Người cho là chức vị không xứng đáng chăng?

Hạng Thác nói:

- Kinh trình đại vương, có một người mã phu lập công lớn trong việc tìm ra hướng mộ trong rừng sâu. Người ấy tôi có hứa là về rồi, sẽ tâu lên đại vương cho được chức chỉ huy đoàn ngự lâm quân!

Hạng Võ ngồi yên một lúc, suy nghĩ:

- Công người ấy lớn thật! Nhưng đoàn ngự lâm quân cho ba ngàn đệ tử, người nào cũng đại tài dũng lược khó bề cho kẻ khác chỉ huy họ được.

Hạng Võ hỏi:

- Tên mã phu là người như thế nào?

Hạng Thác tâu:

- Tên mã phu này rất hận thù nhà Tần. hấn bị hoạn và bắt xây lăng mộ Tần Thủy Hoàng, sau vì bệnh nửa chừng nên thoát chết.

- Hấn hoạn! – Hạng Võ hỏi:

Hạng Thác gật đầu:

- Hấn là kẻ hoạn. Tù phạm nhà Tần toàn kẻ bị hoạn cả!

Hạng Võ nói:

- Thôi được! Ta sẽ cho hấn coi lục viện tam cung canh giữ đám phi tần vậy!

Nói rồi cả cười, rồi quay lại hỏi:

- Trong bá quan văn võ, có ai biết được mộ chính của Tần Thủy Hoàng, ta sẽ ban thưởng trong hậu! Mọi người không ai biết được mộ chính của Thủy Hoàng ở đâu cả.

Chợt có một dũng tướng bước ra tâu:

- Tôi biết mộ chính của vua Tần!

Hạng Võ nhìn lại mừng rỡ:

- Anh Bồ tướng quân! Biết được mộ chính của Thủy Hoàng?

Anh Bồ đáp:

- Ngày trước tôi làm chức tổng đốc công, coi việc xây dựng lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nên mới rõ. Sau đó nhờ trốn thoát được nên mới còn sống đến ngày nay.

Hạng Võ nói:

- Như thế tướng quân mau thống lãnh dân quân lo việc quật mộ Tần Thủy Hoàng cho ta!

Anh Bồ lãnh lệnh, định quay ra.

Chợt Hạng Bá, Từ Dung, Minh Phụng, lão Lý và người mã phu đồng loạt nói:

- Xin cho chúng tôi đến mộ vua Tần!

Hạng Võ nói to:

- Thôi các người hãy lãnh chức và nghỉ ngơi. việc này đã có người khác!

Nhưng lúc đó Anh Bồ quay lại nói:

- Con đường từ đây đến Ly Sơn phải nhờ kẻ nào quen đường hướng đạo mới xong.

Thế rồi Hạng Thác và tên mã phu được vời lại, để hướng dẫn cho đoàn quan dân phu đến quật mộ nhà Tần!

Sau khi Anh Bồ đi rồi, ngày hôm sau Sở Bá Vương cho ba ngàn đệ tử hộ

tổng đến núi Ly Sơn. đến nơi cảnh vật uy nghiêm hùng vĩ, cây cỏ tốt tươi, mọi vật hầu như sống động trước mắt mọi người.

Toà cung điện bên trên nguy nga tráng lệ, những con đường vào cung thất uốn cong như những chiếc cầu vồng bắc ngang trời.

Hạng Vương nhìn một lát rồi cả cười nói:

- Nhà Tần vô đạo, tàn hại sinh linh, muôn dân vì xây cung điện lãng tẩm mà chết oan. Kiệt lực công nghiệp của tên bạo chúa này chỉ cho vương mắt mọi người.

Lập tức hiệu lệnh ban ra, muôn nghìn khởi công búa nện ầm ầm, xe kéo đồ vật ngổn ngang, bụi cát mù trời.

Trông chẳng khác nào một bãi sa trường đang vang động muôn tiếng hò reo tử tử mở.

HÒI THỨ MƯỜI BỐN ĐƯỜNG VÀO MỘ CHÍ

Cuộc đào xới đã lâu. Anh Bồ mới mở ra được đường vào mộ chính của vua Tần.

Đó là con đường chính Bắc chạy dài đến chính Nam, Hạng Võ nhìn vào thấy đường đi rộng mênh mông chẳng khác nào đường xá cung điện Hàm Dương.

Khu tiền phòng hiện ra sáng rực.

Anh Bồ tâu:

- Kính thưa đại vương! Khu tiền phòng này xây toàn đá hoa cương, nạm ngọc giát vàng rất tốn hao của kho.

Hạng Võ gật đầu vui vẻ:

- Hãy cho quân đục hết vàng ngọc lên xe tải về cung điện Hàm Dương cho ta.

Từ tiền phòng, một toà sân rộng. Đó là điện châu của các vị công thần đời nhà Tần.

Được xây bằng đá quý, người nào cũng cảm hết mặc đồ triều phục, mang hia đội mũ.

Hạng Võ tiến đến xem rồi nói:

- Vua Tần vô đạo, cho thờ các vị công thần mà Lã Bất Vi là cha ruột của mình bắt uống độc dược mà chết!

Anh Bồ nói:

- Tần Thủy Hoàng không muốn để lại chứng tích của mình là con của người lái buôn.

Hạng Võ nói:

- Ta biết! hấn muốn thiên hạ xem mình xuất thân ở hàng vương giả, quý tộc! Còn thừa tướng Lý Tư, có được đúc tượng hay không?

Anh Bồ đi tìm một lát rồi quay lại nói:

- Lý Tư lúc còn sống bị tội ngũ hình, xẻo tai khoét mắt, chặt tứ chi, bêu đầu!

Nên không được thờ ở đây.

Hạng Võ nói:

- Như thế cũng đáng đời một tên mưu sĩ!

Hạng Võ rất ghét bọn mưu sĩ, dùng lý luận du thuyết để tìm bồng lộc khanh tướng thời trước.

Phạm Tăng quân sư đứng gần Hạng Võ nói:

- Kẻ có tài vương tá như Lý Tư, thay đổi pháp luật, tổ chức binh quyền, tạo nên sự nghiệp lớn, đó cũng là kẻ đại tài.

Nếu không có mưu lược Lý Tư thì Tần Thủy Hoàng khó mà thành công nghiệp lớn như thế.

Hạng Võ nhìn Phạm Tăng hỏi:

- Còn nhà ngươi, có giúp được ta làm nên đại nghiệp hay không?

Phạm Tăng quân sư, kẻ lão thần từng bày mưu định kế cùng Sở Bá Vương trong việc tranh đoạt thiên hạ.

Bấy giờ đứng im lìm:

Lão không ngờ rằng Hạng Võ ngày nay lại kiêu bạt đến thế.

Lão nghĩ thầm một lúc rồi nói:

- Dù cho bậc đế vương nào uy linh đến mấy đi nữa. Mà coi rẻ người hiền, khinh kẻ sĩ thì sẽ khó mà giữ được thiên hạ.

Hạng Võ cười xoa vỗ vào vai Phạm Tăng nói:

- Quân sư an lòng, ta luôn nghĩ đến tài năng và lời nói của quân sư.

Phạm Tăng nghĩ đến việc mình can Hạng Võ không nên quật mộ Thủy Hoàng, Hạng Võ không thèm nghe.

Bấy giờ Sở Bá Vương nói thế. Thực ra chỉ là một điều an ủi lão thần mà thôi.

Vì thế Phạm Tăng cúi đầu cảm ơn Hạng Võ rồi quay ra.

Anh Bố cho quân tiến vào toà hậu phòng, phải cho một đám quân gỡ đá, búa đập phá toàn bức vách chắn bằng đá ở giữa khu tiền phòng và hậu phòng.

Quân phá vách đá âm ầm, tiếng dội vào núi như trời long đất lở.

Khung cửa đá bật tung ra, sập xuống đánh “ầm” cát bay đá chạy mịt mù,

Giây lát khu hậu phòng mở toang mọi người trở mắt nhìn vào.

Toà hậu phòng rộng lớn. Chính giữa có mấy bia lớn khắc chín con rồng đang phun châu nhả ngọc, vươn nanh múa vuốt oanh oanh liệt liệt!

Trong phòng đầy mã não, trân châu trang trí hết sức tinh vi. Xem như toà phòng này vừa mới xây dựng xong. Chính giữa phòng có xây một bức tường bằng đá rất nặng chạm trổ những nét hoa văn, lát vàng khảm bạc. Tường vách kính bung, không thấy đường nào tiến vào nữa.

Anh Bố hét lớn:

- Ba quân tiến lên! Phá đổ bức tường đá này ra sẽ có lối đi.

Búa nện, chày đập vang ầm lên.

Suốt ngày hôm đó cũng chưa phá đổ được bức tường. Toà phòng rung rinh như chực sập xuống. Mọi người hoảng hốt chạy túa ra ngoài Anh Bố cả giận, phùng mang trợn mắt quát to:

- Mau phá cho đổ bức tường xuống. nếu không các người sẽ bị chôn sống tất cả đấy.

Toàn dân quân sợ hãi, roi độc công quát trót máu tươm cả da thịt máu me ra.

Toán quân lăn xả vào, hò reo phá tường phá vách đá.

- Ầm! Ầm!

Thuốc nổ chôn từ lâu như bị động, nổ vang trời. cả toán quân phá tường đều tan xác.

Hạng Võ ngồi trong hành dinh chờ kết quả. Nghe có tiếng nổ, cả cánh rừng núi Ly Sơn như đổ lộn nhào, tàng đại thọ gãy đôi rơi đổ ầm ầm. Chim muông bay tán loạn.

Hạng Võ giật mình bước ra ngoài hỏi:

- Tiếng nổ từ đâu xảy ra đấy!

Anh Bố đến gần nói:

- Phá hậu phòng, nơi vách đá có chôn thuốc nổ tiểu tướng ngờ lâu ngày thuốc nổ hư hỏng, không ngờ!

Hạng Võ hỏi:

- Thế nào phá được chính mộ hay chưa?

Hạng Thác may mắn thoát chết chạy đến:

- Thừa đại vương toán quân phá lăng mộ đã tan xác vì tiếng nổ ấy cả!

Hạng Võ quay lại gắt:

- Anh BỐ! Cho toán trung quân vào thay làm kỳ được ngay hôm nay cho ta.

Anh BỐ vội quay đi, xua đoàn trung quân tiến lên.

Toán này chỉ có công việc khiêng cây đá của bức tường đổ, đào bới xác người và thương binh đem ra ngoài.

Giây lâu, đã quét dọn được con đường vào chính mộ quang đãng.

Bên trong bày ra một toà tam cung lục viện, tường găm vách hoa chạm đầy châu ngọc.

Toán quân phá mộ ập vào.

Anh BỐ mời Hạng Võ đến quan sát.

Hạng Võ đến nơi nhìn vào bên trong.

Một cảnh tượng hầu như không thể có thật mà Thủy hoàng khi còn sống thực hiện được.

Thành quách ngồn ngang, lại có cả vườn thượng uyển trăm hoa khoe sắc. Ánh sáng của muôn ngàn ngọn lưu ly, mờ ảo soi một cảnh tượng giàu sang phú quý tột cùng!

Đường chính Bắc đến chính Nam đổ đồng để cho phu khiêng linh cữu Tần Thủy Hoàng vào.

Lại có toà “Vong Vi Cung” các quan võ nhỏ ở chiếc Bộc xa thời nhà Tần, các cung tần mỹ nữ đời Thủy Hoàng đều bị chôn sống để theo phò Tần Thủy Hoàng sau khi tạ thế.

Ngoài ra lũ hoạn quan, quan thị vệ, nội thị trong cấm cung cũng đều được chôn theo vua Tần.

Nhà Tần trong “Thủy đức”. Các quân kỳ quân trang đều dung màu đen.

Cho là Thủy đức thịnh, nên xưng là Thủy Hoàng, khơi sông Hoàng Hà, Trường Giang đổ thủy ngân vào làm hai con sông ấy cho chảy quanh toà lăng mộ thành quách bên trong.

Vòm trời mây trắng dát bạc, sao đính bằng muôn ngàn ngọc châu, chói rục cả ngày đêm. Nhìn lên như thấy cả một vũ trụ đầy tầng sao chiếu rọi, lấp lánh muôn ngàn năm.

Đoàn quân phá lãng mộ lại khám phá ra một con đường, đó là phức đạo.

Đường này xây bằng gỗ ván như chiếc cầu bắc từ điện này sang điện khác.

Anh Bồ chỉ con đường phức đạo dài đến vô tận thông ra khi núi Ly Sơn mà nói:

- Vào năm thứ hai mươi bảy Tần Thủy Hoàng tuần du qua Lũng Tây đến Bắc địa. Khi ra khỏi Kê đầu sơn đền xứ Hồi Trung.

Tần Thủy Hoàng cho xây Tín cung ở phía Nam sông Vị.

Hạng Thác nói tiếp:

- Sau đôi Tín cung là cục Miếu, để bắt chước vì sao Thiên cực.

Hạng Võ nói:

- Ta nghe thiên hạ đồn Thủy hoàng cho xây một con đường ống từ điện Cam Tuyền chạy mãi đến cung điện Hàm Dương! Còn từ Cục Miếu thì có con đường thông lên núi Ly Sơn! Giờ đây ta mới thấy rõ được cái công trình ghê gớm của tên bạo chúa này.

Anh Bồ nói:

- Vua Tần cho lấy cái quách bằng đá ở núi Bắc Sơn lấy gỗ từ đất Thục đất kinh chạy về đây để xây lãng mộ và xây dựng cung A Phòng.

Các dân phu ở Ân Cung bị tội thiếu hơn bảy mươi vạn về đắp núi Ly Sơn. Ngoài ra còn dựng lên vô số thành ấp khác ở vùng Đông hải, ở Vạn Lý Trường Thành kẻ sao cho xiết.

Hạng Võ cười khanh khách nói:

- Bắt dân nô dịch nên kiệt sức dân. Nhà Tần sụp đổ mau lẹ là vì có đó vậy!

Hạng Thác nói:

- Tần Thủy Hoàng đi trấn cứ từ Bắc xuống tận phương Nam. từ Đông Hải khắc bia đá xung tụng công đức của mình!

Hạng Võ lại hỏi:

- Những tấm bia đá ấy bây giờ ở đâu?

- Ở rải rác khắp nơi, trên bước tuần thú của vua Tần!

Hạng Võ nói:

- Ta diệt được nhà Tần công nghiệp ta so với Tần Thủy Hoàng ra sao?

Anh Bố vui đầu rạp xuống đất mà tâu:

- Đại vương khởi nghiệp vương bá ở đất Cối Kê, cử đỉnh ngàn cân, chín ngày đêm đánh đuổi danh tướng chương Hàm của nhà Tần, vào đất Hàm Dương oai danh trấn áp của chư hầu, ai mà không kính phục.

Hạng Võ lại nói:

- Thế ta phá lăng mộ Thủy Hoàng là đúng. Khiến cho trăm họ cũng bớt được cái hận bạo ngược của Tần Vương Chính.

Nói rồi Hạng Võ cười vang dậy cả lăng mộ Thủy Hoàng!

Đoàn quân đang theo con đường chính điện vào thẳng bên trong.

Hai bên toà tam cung lục viện, chính là linh cửu Tần Thủy Hoàng! Nơi nào cũng chạm trở chân châu ngọc bích sáng lung linh rực rỡ như ban ngày.

Bấy giờ Hạng Võ hỏi Anh Bố.

- Nhà ngươi có biết trước khi chết, Tần Thủy Hoàng bảo công tử Phù Tô thế nào chăng?

Anh Bố lắc đầu nói:

- Kính thưa đại vương tôi không biết được.

Hạng Võ nói:

- Trong thư tịch của nhà Tần có tờ mật chiếu của Tần Thủy Hoàng xuống lệnh cho công tử Phù Tô, lúc mình chết hãy chôn ở cung điện Hàm Dương! Lá thư này Lý Tư, Hồ Hợi và Triệu Cao đã giấu đi. Trong lúc Thủy Hoàng chết ở Bình Đài đất Sa Khâu, rất xa cung điện Hàm Dương!

Đến nay vào Hàm Dương ta mới bắt được công điện này.

Từ Bình Đài đất Sa Khâu trở về đến Hàm Dương các thi hài kia đã thối rửa ra rồi, họa chăng chỉ còn có mấy lóng xương mục nạy chôn ở núi Ly Sơn đó mà thôi! Đôi khi cái hình tượng Thủy Hoàng được khắc bằng gỗ Trầm Hương bỏ

vào quan quách đá mà chôn ở đây để mê hoặc lòng người!

Bọn Lý Tư là thầy học của Hồ Hợi con út Tần Thủy Hoàng bèn phé bỏ Thái Tử Phù Tô và giết chết tướng Mông Điền rồi lập Hồ Hợi lên ngôi thiên tử, tức là Nhị Thế Hoàng Đế.

Núi Ly Sơn và lăng mộ Tần Thủy Hoàng cũng do Nhị Thế Hoàng đế trùng tu thêm cho tăng uy đức của Tiên Đế. Vì thế mà bao nhiêu vật quý, kho tàng của thiên hạ đem chôn vào đây!

Anh Bố nói:

- Tháng chín chôn Tần Thủy Hoàng ở núi Ly Sơn.

Hạng Võ bảo:

- Tần Thủy Hoàng lên ngôi thì cho đào núi Ly Sơn. Đến khi nhứt thống thiên hạ thì cho xây lăng mộ ở núi Ly Sơn phải chăng?

Anh Bố đáp:

- Ai nấy đều biết việc ấy. Tuy nhiên việc đòi bảy mươi vạn người cho đào trước tiên ba con suối ở dưới đồ đồng rồi đưa quách vào. Lúc này tôi làm đốc công lo việc ấy!

Hạng Thác cười nói:

- Như thế tướng công cũng rất nhiều công lao với nhà Tần!

Anh Bố cười nói tiếp:

- “Những đồ châu báu của trăm quan, của các cung” đem cất vào các kho dưới lăng mộ này.

“Lại sai thợ làm máy bắn tên, ai đào tới gần, tên bắn vãi ra như mưa”, sai lấy thủy ngân “làm một trăm con sông, sông Trường Giang, sông Hoàng Hà và biển lớn”. Máy móc làm cho các “ngọn nước sông và biển chảy vào nhau”. Ở trên “có đủ thiên văn, ở dưới đủ địa lý, lấy dầu cá”. Nhân ngư đáp được, trù tính thế nào để “cháy lâu không tắt”.

Sở Bá Vương Hạng Võ nhờ có Anh Bố thông thuộc đường lối nguy hiểm, nơi cất giấu kho tàng, các chỗ máy móc tên đá, hầm sâu, nên chẳng bao lâu phá được lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đập vách lấy vàng ngọc, châu báu chất lên xe, đưa về Hàm Dương vô số.

Nhưng đến linh cửu Tần Thủy Hoàng, Sở Bá Vương Hạng Võ bèn ra lệnh cho Anh Bố phá ra.

Nhưng Anh Bố nói:

- Thuở trước Tần Thủy Hoàng làm nhiều việc đại ác, lúc chết sợ thiên hạ phân thân. Nên cho đặt thuốc nổ cực mạnh, máy móc cơ quan cung tên nã tẩm thuốc độc rất ghê gớm bên trong để giữ thi thể mình. nếu đập phá ra, chất nổ sẽ đánh sập tất cả lăng tẩm đền đài, làm chết tất cả mọi người ở đây, xin đại vương lập đức, thi ân cuối cùng mà tha cho.

Sở Bá Vương đang lúc vui vẻ, bèn gạt đầu rồi cho chở hết kho tàng lên mặt đất mà về.

Anh Bố được lệnh ở lại lấp núi Ly Sơn trở thành bình địa rồi về sau.

Sở Bá Vương đã làm cỏ thành Hàm Dương, bắt trai gái nhà Tần làm tù, lấy tất cả châu báu chia nhau với chư hầu.

Khoảng năm sáu năm sau. Hạng Võ vì tham ác hơn cả Tần Thủy Hoàng, nhân dân khắp nơi đều bỏ Sở Bá Vương mà theo Lưu Bang đánh dẹp nước Sở, lập nhà Hán.

HẾT